

РЕШЕНИЕ

№ 416

гр. Плевен, 13.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА**

Членове: **РЕНИ В. Г.А**
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря **МАРИ СЛ. ЙОНЧОВСКА**
като разглежда докладваното от **ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА**
Въззивно гражданско дело № 20224400500392 по описа за 2022 година

Въззивно гражданско производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано на основание въззивна жалба, регистрирана с Вх. №9625/20.04.2022г. по регистъра на РС-Плевен, подадена от **адв. А. Г. от АК-Плевен – особен представител на въззивната жалбоподателка Д. К. И.,** ЕГН-***** с адрес в гр.Плевен, *** - ответник в първоинстанционното производство по гр.д.№6975/2021г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, срещу постановеното по делото от I-ви гр.с-в съдебно Решение №528/12.04.2022г., **в частта, с което са уважени предявените по реда на чл.422 от ГПК от ищеца „Мост Финанс Мениджмънт“-АД, ЕИК-*** със седалище и адрес на управление в гр.София, ***** срещу въззивната жалбоподателка като ответница, обективно съединени установителни искове, за установяване съществуване на вземане, за което по ч.гр.д.№6647/2011г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.417 от ГПК и изпълнителен лист, **за разликата над 2400.91лв. до 4 494.48лв.**

Във въззивната жалба се твърди, че в обжалваната част решението е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и необоснованост. Изтъква се, че в процесния Договор за потребителски кредит съществуват клаузи, които са нищожни, като противоречащи на императивни разпоредби на действащия по време на сключването му ЗПК (в сила от 2006г. и отменен през 2010г.) Излагат се подробни съображения за

нищожност на конкретни договорни, поради което договорът за потребителски кредит е недействителен и съгласно чл.14 от ЗПК(отм) на връщане от заемополучателя подлежи само чистата сума по кредита, без да се дължи лихва и други разходи по същия. В случая чистата сума на подлежащия на връщане кредит е в размер на 2400.91лв. съгласно приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза и над тази сума ответникът няма задължения. Прави се искане въззивният съд да отмени решението в обжалваната част и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли предявеният от ищеца против ответницата иска, за разликата над 2400.91лв. до претендираната сума от 4494.48лв.

В законния срок по делото е постъпил отговор на въззивната жалба, регистриран с Вх.№12354/23.05.2022г. по регистъра на Плевенски районен съд, подаден от „Мост Финанс Мениджмънт“-АД, ЕИК-*** със седалище и адрес на управление в гр.София, ***, чрез пълномощника юрк. Я. М.-А.. В него се изразява становище за неоснователност на въззивната жалба е се предлага да се потвърди като правилно решението в обжалваната част.

Страните не са заявили доказателствени искания и пред въззивната инстанция не са представени нови доказателства.

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти възз.гр.с-в, като провери обжалваното решение с оглед изложените оплаквания във въззивната жалба, обсъди събраните доказателства, съобрази закона и относимата съдебна практика, приема следното:

Въззивната жалба, подадена от адв. А. Г. от АК-Плевен – особен представител на въззивната жалбоподателка Д. К. И., ЕГН-*** с адрес в гр.Плевен, *** - ответник в първоинстанционното производство по гр.д.№6975/2021г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, срещу постановеното по делото от I-ви гр.с-в съдебно Решение №528/12.04.2022г., в частта, с което са уважени предявените по реда на чл.422 от ГПК от ищеца „Мост Финанс Мениджмънт“-АД, ЕИК-*** със седалище и адрес на управление в гр.София, *** срещу въззивната жалбоподателка като ответница, обективно съединени установителни искове, за установяване съществуване на вземане, за което по ч.гр.д.№6647/2011г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.417 от ГПК и изпълнителен лист, за разликата над 2400.91лв. до 4 494.48лв., е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което е процесуално ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана по същество.**

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Първоинстанционното производство по гр.д. № 6975/2021г.по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, е образувано на основание предявени по реда на чл. 422 от ГПК обективно съединени установителни искове с обща цена 4 494.48лв., предявени от ищеца(понастоящем ответник по въззивната жалба) „Мост Финанс Мениджмънт“-АД, ЕИК-*** със седалище и адрес на управление в гр.София, *** чрез

пълномощника юрк. К.С., срещу ответницата(понастоящем въззивен жалбоподател) **Д. К. И., ЕГН-***** с адрес в гр.Плевен, ***.**

В исковата молба се твърди следното:

На 30.12.2015г. между „Банка Пиреос България“-АД (предишно име „Евробанк-АД и „Пиреос Евробанк“-АД) и ищеца „Мост Финанс Мениджмънт“-АД е подписан договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/. Част от този договор е и вземането срещу ответницата по договор за предоставяне на потребителски кредит №15401/CL/2008 от дата 26.09.2008 по разплащателна картова сметка №BG75PIRB80444602191862, сключен между ответницата Д. К. И. и „Банка Пиреос България“-АД(предишно име „Евробанк“-АД), включено в Приложение №1 към договора за цесия. В правата на нов кредитор по гореописаното вземане е встъпил ищецът, за когото възниква правен интерес за предяви настоящия иск срещу длъжницата по договора за кредит. На 28. 10. 2011 год. „Банка Пиреос България“-АД, АД е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 т. 2 от ГПК срещу ответницата за допускане на незабавно изпълнение и издаване на изпълнителен лист за следните суми: 2 817, 82 лв.- главница, 1 184, 14 лв.- възнаградителна лихва и 492, 52 лв. наказателна лихва, въз основа на което е образувано ч. гр. дело №6647/ 2011 год. по описа на Плевенския районен съд, по което в полза на заявителя са били издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Въз основа на последния е образувано изп. дело № 155/2013 год. по описа на ЧСИ Ц.Н. с район на действие Плевенския окръжен съд, което е било преобразувано впоследствие в изп. дело № 337/2021г. по описа на същия съдебен изпълните. Заповедта за изпълнение е връчена на ответницата при условията на чл. 47 ал. 5 от ГПК. В законоустановения срок по чл. 415 ал. 1 от ГПК ищецът като цесионер е предявил иск за установяването на съществуване на вземането му. В заключение ищецът моли, съдът да признае за установено по отношение на ответницата вземането за сумата от 4 494, 48 лв., от които 2 817, 82 лв. представляващи главница по договор за предоставяне на потребителски кредит № №15401/CL/2008 от дата 26.09.2008, 1 184, 14 лв, представляващи възнаградителна лихва за периода от 26. 04. 2009 год. до 28. 09. 2011 год. и 492, 52 лв., представляващи наказателна лихва за периода от 27. 04. 2009 год. до 26. 10. 2011 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК до окончателното изплащане на сума. Претендират се и разноси.

Ответницата Д. К. И., ЕГН-***** с регистриран адрес в гр.Плевен, ***, чрез особения представител адв. А.Г. от АК-Плевен, **е подала в срока по чл.131 от ГПК писмен отговор на исковата молба**, в който оспорва предявените искове, като заявява следните възражения: Липсва действие на цесията по отношение на длъжницата Д. Кр.И.; Настъпила е погасителна давност; Оспорва автентичността на подписа на ответницата върху договора за потребителски кредит; Противоречие на договора за потребителски кредит с императивни законови изисквания.

По делото са събрани писмени доказателства и е прието заключение на

съдебно-счетоводна експертиза.

Плевенският районен съд, Гражданско отделение, I-ви гр.с-в, се е произнесъл с обжалваното Решение №528/12.04.2022г., с което е уважил изцяло исковата претенция, като е постановил следното:

Признал е за установено по отношение на ответницата ДиЯ. К. И., ЕГН-*****, че същата дължи на ищеца „Мост Финанс Мениджмънт“-АД, ЕИК-***, със седалище и адрес на управление в гр.София, ***, представлявано от В.Ю.Б., сумата от 4 494, 48 лв., от които 2 817, 82 лв. представляващи главница по договор за предоставяне на потребителски кредит №15401/CL/2008 от дата 26.09.2008, 1 184, 14 лв. представляващи възнаградителна лихва за периода от 26. 04. 2009 год. до 28. 09. 2011 год. и 492, 52 лв., представляващи наказателна лихва за периода от 27. 04. 2009 год. до 26. 10. 2011 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28. 10. 2011 год. до окончателното изплащане на сумата;

Осъдил е ответницата да заплати на ищеца, сумата от 1 067, 82 лв., представляваща направени деловодни разноски в исковото производство.

Осъдил е ответницата да заплати по сметка на Плевенския районен съд сумата от 150, 00 лв., представляваща направени разноски за назначаване на съдебно-графическа експертиза.

За да постанови горния резултат, съдът е приел следното:

Претенцията на ищеца намира правно основание в разпоредбата на чл. 422 във вр. с чл. 415 ал. 1 от ГПК. Налице е спор между страните относно дължимостта на вземането по издадена в полза на ищеца заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 6647/2011 год. по описа на Плевенския районен съд. Предявеният иск е допустим, тъй като във всички случаи, когато заповедта за изпълнение е издадена въз основа на предвиден в закона несъдебен акт /несъдебно изпълнително основание/ и е постъпило възражение от длъжника в установения двуседмичен срок, респ. заповедта за изпълнение е връчена при условията на чл. 47 ал. 5 от ГПК, заявителят /кредиторът/ разполага с възможността да реализира правата си, предявявайки претенцията по чл. 422 от ГПК. Разгледана по същество, исковата молба е основателна. - Безспорно по делото е, че на 26.09.2008г. год. между „Банка Припеос България“- АД и ДиЯ. К. И. е бил сключен договор за предоставяне на потребителски кредит №15401/CL/2008 от дата 26.09.2008, по силата на който банката е предоставила на ответницата потребителски кредит в размер на 3 000 лв. Усвояването на кредита е извършено еднократно по сметка № №BG75PIRB80444602191862 на кредитополучателя. Съгласно договора погасяването на кредита е следвало да се извърши на 60 месечни вноски, всяка в размер на 76, 16 лв., като първата вноска е следвало да се заплати на 26. 10. 2008 год., а крайният срок за погасяване на кредита е бил 26.09.2013год. Ответницата като кредитополучател не е изпълнявала задълженията си по договора, поради което кредиторът е обявил кредита за предсрочно изискуем. С издадена по ч. гр. дело №6647/ 2011 год. по описа на Плевенския районен съд Заповед №4774/31.10.2011г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.

417 от ГПК е било разпоредено ответницата в настоящото производство да заплати на „БАНКА Пиреос България“- АД следните суми: сумата от 2 817, 82 лв.- главница, сумата от 1 184, 14 лв.- възнаградителна лихва, сумата от 492, 52 лв.- наказателна лихва, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението 28. 10. 2011 год. до изплащане на вземането, както и направените разноски в размер на 89, 89 лв. за държавна такса и за адвокатско възнаграждение в размер на 50 лв. На основата на горната заповед за изпълнение и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от 01. 11. 2011 год. по молба на „Банка Пиреос България“- АД е било образувано изп. дело №155/ 2011 год. по описа на ЧСИ Ц.Н. с район на действие Плевенския окръжен съд, което впоследствие е било преобразувано в изп. дело № 337/ 2021 год. Съгласно заключението на назначена съдебно-счетоводна експертиза, непогасеното задължение по процесния договор за потребителски кредит е следното: главница- 2 817, 82 лв.; договорна лихва- 1 184, 14 лв.; наказателна лихва- 492, 52 лв.

Първоинстанционният съд е обсъдил всички възражения, заявени от особения представител на ответницата и е приел, че са неоснователни, както следва:

Приел е за неоснователно възражението, свързано с автентичността на подписа на кредитополучателя, тъй като назначената съдебно-графическа експертиза е дала заключение, че подписът в договора е положен именно от ответницата, а освен това, обстоятелството, че между страните е налице облигационна връзка се потвърждава и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което установява, че ответницата е извършила няколко погасявания на задължения по процесния договор.

Приел е за неоснователно възражението, че цесията няма действие спрямо ответницата, тъй като не е уведомена за това, защото длъжникът може да възрази за липса на уведомяване само ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор или на овластено от последния лице, но настоящият случай не е такъв. Няма пречка уведомяването за извършена цесия да бъде направено и чрез връчване на препис от искова молба, към която е приложено уведомлението от стария кредитор. Тъй като този факт е от значение за спорното право, той следва да се съобрази като факт, настъпил в хода на процеса по реда на чл. 235 ал. 3 от ГПК. Длъжникът се счита за уведомен и когато цесията е съобщена на особения му представител, назначен по реда на чл. 47 ал. 6 от ГПК, в потвърждение на което са и разясненията, дадени в решение № 198- 2019- I т. о.: връчването на всички книжа по делото на ответника е надлежно, ако е направено на особения представител, и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици.

Посочил е като неоснователно и правопогасяващото възражение, свързано с доводи за изтекла погасителна давност. - До приемането на Тълкувателно решение № 2 от 26. 06. 2015 год. по т. д. дело № 2/ 2013 год., ОСГТК, давност в хода на изпълнителното производство по изп. дело № 155/ 2011 год. по описа на ЧСИ цв. Н. с райъон на действие ОС-Плевен, не е текла, тъй като са намирали приложение разрешението, дадени в ППВС № 3/ 1980 год., според които погасителна давност не тече, докато трае

изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. След приемането на горното тълкувателно решение също няма погасяване на процесното вземане по давност, тъй като от страна на вискателя /първоначално „Банка Пиреос България“-АД, а впоследствие цесионера „Мост Финанс мениджмънт“-АД, са предприемани различни изпълнителни действия, които са прекъсвали давността. Не е установен период на бездействие на вискателя по изпълнителното производство в продължение на повече от пет години, което да е довело до погасяване на принудително събираното вземане и съответно до отпадане на отговорността на ответницата;

За неоснователно е прието възражението, заявено в отговора на исковата молба, за недействителност на процесния договор за потребителски кредит поради противоречие с императивни правни норми. - В разпоредбата на чл. 4 от процесния договор подробно са описани броят, размерът и падежът на всяка от погасителните вноски. В разпоредбите на чл. 8 ал. 1 и чл. 10 ал. 1 са описани дължимите се от кредитополучателя годишна лихва /17.99 %/ и годишен процент на разходите /21.924 %/. А съгласно чл. 18 от договора кредитополучателят е приел без възражения Общите условия на „Банка Пиреос България“-АД тарифата на банката и е декларирал, че същите са му предадени при сключване на договора. Следователно на ответницата като кредитополучател е предоставена цялата необходима информация във връзка с разходите по кредита. При тези обстоятелства следва да се приеме, че липсват такива нарушения на определени разпоредби от ЗПК, действали към момента на сключване на процесния договор за потребителски кредит, които да са опорочили съществено последния и да са довели до невъзможността същият да породи своите правни последици.

В заключение съдът е приел, че исковата претенция, заявена по реда на чл. 422 във вр. с чл. 415 от ГПК се явява основателна и следва да бъде уважена в размер на 4 494, 48 лв., от които 2 817, 82 лв.- главница, 1 184, 14 лв. - договорна /възнаградителна/ лихва и 492, 52 лв. наказателна лихва. При този изход на делото и на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответницата следва да бъде осъдена да заплати на ищцовото дружество направените в хода на настоящото производство деловодни разноски в размер на 1 067, 82 лв. Отделно от това и с оглед т. 7 от тълкувателно решение № 6 от 06. 11. 2013 год., ОСГТК, ответницата следва да бъде осъдена да заплати по сметка на Плевенския районен съд направените разноски за назначаване на съдебнографическа експертиза в размер на 150 лв.

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти гр. въззивен състав приема, че в ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ постановеното РЕШЕНИЕ е ВАЛИДНО, ДОПУСТИМО и ПРАВИЛНО.

Във въззивната жалба не се излагат оплаквания за нищожност и/или недопустимост на обжалваното решение, а въззивният съд съгласно правомощията по чл.269 от ГПК, не установи наличието на пороци, които да обуславят нищожност или недопустимост на съдебния акт.

За да се произнесе относно правилността на обжалваното решение, съдът съобрази следното:

Първоинстанционният съд е изложил подробни мотиви, съдържащи правилни фактически и законосъобразни правни изводи, които се споделят напълно от настоящата инстанция. Затова въззивният съд, при условията на чл.272 от ГПК препраща към тях, без да счита за необходимо да ги преповтаря в същия вид.

По делото е установено, че между праводателя на ищеца - „Банка Пиреос България“-АД в качеството му на цедент, като кредитодател по материалното правоотношение и въззивната жалбоподателка Д. К. И. като кредитополучател (длъжник), е сключен Договор за потребителски кредит в писмена форма, чрез който подробно са уговорени правата и задълженията на страните. Погасяването на кредита е следвало да се извърши за срок от 60 месеца (5 години), чрез равни месечни погасителни вноски, платими на 26-то число от месеца. въззивницата, която е ответница в първата инстанция и длъжник по материалното правоотношение, че е изпълнявала точно задължението си за погасяване на задължението по кредита, поради което съгласно заключението на неоспорената съдебно-счетоводна експертиза, дължи на ответника по въззивната жалба „Мост Финанс Мениджмънт“-АД, на който първоначалният кредитор е прехвърлил вземането си към длъжницата по договора за потребителски кредит, чрез цесия, исковата сума от общо 4 494, 48 лв., от които 2 817, 82 лв.- главница, 1 184, 14 лв. - договорна /възнаградителна/ лихва и 492, 52 лв. наказателна лихва.

Във въззивната жалба се поддържа само оплакване за неоснователност на исковата претенция, поради нищожност на договора за потребителски кредит, чието изпълнение се претендира, тъй като същият съдържа клаузи, които са в противоречие на императивни законови разпоредби, действащи при сключването му –чл.6,ал.1 от ЗПК(отм), чл.7,т.8 от ЗПК(отм), чл.7 от ЗПК(отм). Въззивният съд счита това становище за неоснователно. Същото е заявено с отговора на исковата молба, обсъдено е в обжалваното решение, и въззивният съд споделя изводите на първата инстанция. – От доказателствата с които е попълнено делото се установява, че договорът за потребителски кредит е сключен по инициатива на длъжника, т.е. на настоящата въззивна жалбоподателка и същата е запозната с Общите условия на банката (кредитната институция), поради което не може да се приеме, че не е спазена нормата на чл.6,ал.1 от ЗПК(отм) за уведомяване на потребителя за условията на потребителския кредит преди сключването му; В писмената форма на договора подробно са уговорени правата и задълженията на страните, реда и условията за издължаване, броя, размера и падежа на месечните вноски, а погасителният план е неразделна част от договора. Договорът и погасителният план, са написан на ясен и разбираем език, поради което не са нарушени изискванията на чл.7 от КП(отм)

Пред вид изложеното, въззивният съд споделя становището на първоинстанционния, че сключеният между страните договор за потребителски кредит е действителен, а твърденията на въззивника за неговата нищожност – неоснователни, тъй като не са доказани предпоставките за нищожност. Следователно, въззивницата като длъжник(кредитополучател) дължи на кредитора(в случая на цесионера, комуто първоначалният кредитор е прехвърлил вземането си към нея), както неизплатената част от

главницата, така и уговорените възнаградителна и наказателна лихви за претендиращия период.

Съдът посочва, че по своята правна същност договорната лихва представлява печалбата на кредитора от предоставения кредит. Няма пречки страните да уговорят договорна лихва в размер по-голям от законната за просрочие. В случая уговорената възнаградителна лихва не противоречи на добрите нрави. Длъжницата дължи и уговорената лихва за забава, тъй като е забавил изплащането на вноските по погасителния план. Размерите на дължимите суми за главница, договорна (възнаградителна) лихва и наказателна лихва, са установени със заключението на неоспорената от страните и приета от първоинстанционния съд, съдебно-счетоводна експертиза.

Мотивиран от изложеното, въззивният съд приема, че в обжалваната част решение следва да бъде потвърдено като правилно.

С оглед изхода на делото, ответникът по въззивната жалба – „Мост Финанс Мениджмънт“-АД има право на разноски за въззивна инстанция. В отговора на въззивната жалба, същият претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение, а след това е представил и документ за внесена сума от 377 лв.-възнаграждение на особения представител на въззивната жалбоподателка. Съдът определя на процесуалния представител на въззивника юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100 лв. съгласно чл.78, ал.8 от ГПК, от което следва, че на основание чл.78 от ГПК, въззивната жалбоподателка следва да бъде осъдена да заплати на ответника по въззивната жалба разноски за въззивна инстанция в размер на 477 лв.(377 лв.+100 лв.) Тъй като въззивната жалба е подадена от особен представител, който съгласно чл.83, ал.1 т.5 от ГПК не внася държавна такса, с оглед изхода на делото, при съобразяване разпоредбата на чл.78, ал.6 от ГПК, въззивната жалбоподателка следва да заплати в полза на Окръжен съд – Плевен, държавна такса за въззивно обжалване върху обжалваемия интерес от 2093.47 лв. (4494.48 лв.-2400.91 лв.=2093.47 лв.), в размер на 41.87 лв.

Съгласно чл.280, ал.3 от ГПК въззивното решение не подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения, Плевенският окръжен съд, IV-ти въззивен граждански състав, на основание чл.272 във вр.чл.271 от ГПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно **РЕШЕНИЕ №528/12.04.2022г.** на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, I-ви гр.с-в, постановено по гр.д. №6975/2022г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА Д. К. И., ЕГН-*****, с регистриран адрес в гр.Плевен, ***, **ДА ЗАПЛАТИ** да „Мост Финанс Мениджмънт“-АД, ЕИК-***, със

седалище и адрес на управление в гр.София, ****, представлявано от В.Ю.Б., на основание чл.78 от ГПК РАЗНОСКИ за въззивна инстанция в размер на 477.00лв. (четиристотин седемдесет и седем лв.)

ОСЪЖДА Д. К. И., ЕГН-*****, с регистриран адрес в гр.Плевен, *** ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Плевенски окръжен съд, на основание чл.78,ал.6 от ГПК, ДЪРЖАВНА ТАКСА за въззивно обжалване в размер на 41.87лв.(четиридесет и един лв. и 87ст.)

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____